

бѣше такава равна, каквато бѣше въ онѣзи колиби, които се топляха съ соби.

Въ колибитѣ се направиха доволно удобни нари (одъри) исплетени отъ прѣте и послани съ шумакъ и папъртникъ. Офицерскитѣ колиби бѣха по солидни и широки.

Азъ заповѣдахъ на моя Трайко и още двама опълченци да донесѣтъ материялъ за една—за двойца колиба— за мене и Штаб-Капитанъ Сокальски. Въ единъ и половина день колибата, заедно съ пещъта, бѣше готова и ний се расположихме на зимна квартира. Когато запалихме собата, обаче, оказа се, че димътъ не излизаше прѣзъ коминя, а — прѣзъ вратцата и пукнатинитѣ на пещъта. Колибата веднага се напълни съ димъ и ний съ Сокальски искогнахме, като лисици изъ душкитѣ си. Собата ни, прочее, излѣзе калпава. Но само това ли бѣше?

Самата колиба бѣше не съвсѣмъ удачна. Когато на другия день врѣменно дъжда по арнисваше, въ колибата продължаваше да вали. Най насетнѣ другаря ми Сокальски избѣга отъ колибата. Самолюбивия Трайкосконфузено ме глѣдаше вечеръта, когато азъ се покривахъ съ мушамата.

— Ваше благородие, азъ сутрѣ ќе направимъ колибата, ми каза той.

И дѣйствително, на другия день колибата не протичаше. Съ собата, обаче, нищо неможахме да направимъ. Тя, макаръ и помалко, всъ все продължаваше да дими и азъ прѣдпочитахъ студътъ прѣдъ димътъ, тъй като започнали бѣха да ме болятъ очитѣ.

На тѣзи позиция бѣхме сравнително по-добрѣ. Калъ нѣмаше, защото почвата бѣше камениста и дружинитѣ не бѣха прѣснати, както по прѣди.

Ний често се сбирахме съ офицеритѣ отъ другитѣ дружини и прѣкарвахме врѣмето въ разговоръ, а по нѣкой пѣтъ и въ „картишки“ както казваха Русситѣ.

Едно голѣмо неудобство имаше тѣзи позиция, а то бѣ, че водата бѣше доволно далеко и твърдѣ мѣчно се вървеше по стрѣмния спускъ къмъ нея въ дъждовно врѣме.